ต่อมาวิสท์เลอร์ก็กลับเป็นที่นิยมแก่คนทั่วไปอีกครั้งหนึ่ง สมาคมศิลปินอังกฤษได้ตั้งให้วิสท์เลอร์เป็นประธานอยู่พักหนึ่ง ใน ค.ศ. 1885 เขามีรายการ "ปาฐกถาเวลา 10 นาฬิกา" ในตึกเซนต์เจมส์ อันเป็นเหตุการณ์สำคัญที่แสดงการต่อต้านธรรมชาตินิยมและอิมเพรสชันนิสต์แห่งศตวรรษที่ 19 แล้วในปี ค.ศ. 1890 เขาก็พิมพ์หนังสือเรื่อง "ศิลปะการสร้างสมศัตรู" ซึ่งเป็นเรื่องชีวิตของเขาในลอนดอน ในหนังสือนี้มีวิธีการจัดเรียงพิมพ์ที่แปลกแหวกแนว กล่าวคือ เว้นขอบกระดาษไว้กว้างมาก หน้าแรกที่บอกชื่อเรื่องก็วางตัวอักษรไว้ไม่ตรงกึ่งกลางและไม่มีสารบัญ วิสท์เลอร์ได้รับคำยกย่องจาก ฟิลิป วิลสัน สเตียร์, ออเบรย์ เบียดสลี่ย์, จอห์น ซิงเกอร์ ซาร์เจนต์ และวอลเตอร์ ซิคเกิร์ต ซึ่งพากันยอมรับว่าวิสท์เลอร์มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อศิลปะในจักรภพอังกฤษ และเหนือสิ่งอื่นใด คือ เบิกตาคนอังกฤษให้ได้รู้เห็นว่าฝั่งโน้นของช่องแคบอังกฤษ (หมายถึงฝรั่งเศส) เขากำลังทำอะไรกันอยู่

วิสท์เลอร์เขียนภาพน้อยมากในช่วง 20 ปีท้ายของชีวิตเมื่อเทียบกับก่อนหน้านี้ ใน ค.ศ. 1888 เขาสมรสกับนางก็อดวิน ผู้เป็นเพื่อนที่เขาชื่นชอบมานานแล้ว ทั้งคู่อยู่ในปารีสหลายปี มีผู้ซื้อภาพ **Portrait of the Artist's Mother** ให้กับชาติฝรั่งเศส ใน ค.ศ. 1891 วิสท์เลอร์ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ Legion of Honor และ "ปาฐกถาเวลา 10 นาฬิกา" ของเขาก็ถูกแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส ภรรยาของเขาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1896 สองปีหลังจากนั้นมาเขาก็ตั้ง "สถาบันศิลปะวิสท์เลอร์" ในปารีส แต่ทำไปได้ไม่นานก็ป่วย และราว ๆ ปี ค.ศ. 1902 ก็เริ่มทำลายรูปวาดและภาพเขียนที่ทำไม่ได้ดังใจ จนกระทั่งเขาสิ้นชีวิตลงในลอนดอน ค.ศ. 1903

38. ออเบรย์ วินเซนต์ เบียดสลี่ย์ (Aubrey Vincent Beardsley)

ศิลปินต้นแบบการออกแบบภาพพิมพ์

ภาพวาดตัวเองของเบียดสลี่ย์

ออเบรย์ วินเซนต์ เบียดสลี่ย์ เกิดที่ไบรตัน ซึ่งตั้งอยู่ตรงช่องแคบอังกฤษ เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม ค.ศ. 1872 เขาเติบโตขึ้นมาในสภาพของคนขี้โรคที่ตื่นตัวต่อสิ่งต่าง ๆ รอบด้าน และคิดอยู่เสมอว่าตัวเองอายุสั้น เขาเรียนรู้อะไรได้เร็วกว่าปกติ เช่นเดียวกับเด็กที่ละเอียดอ่อนทั้งหลาย และทำอะไรได้หลายอย่าง เป็นนักเปียโนผู้สามารถ นักอ่านที่สนใจรอบด้าน นักพูดผู้มีไหวพริบและวาทศิลป์ นักดูละครและอุปรากรตัวยง

เมื่ออายุ 11 ขวบครอบครัวของเขาก็ย้ายเข้าลอนดอน พออายุ 16 ปีก็ไปทำงานเป็นช่างเขียนให้กับนักสำรวจ แล้วจึงเข้าทำงานกับบริษัทประกันภัย ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับร้านหนังสือ "โจนส์ และอีวานส์" ที่ใคร ๆ ก็รู้จัก เฟรเดอริค อีวานส์ให้งานชิ้นแรกแก่เขา คือ งานเขียนภาพประกอบหนังสือเล่มใหม่ของมาลอรี่ เรื่อง "ความตายของอาร์เธอร์" จำนวน 500 ภาพ พออายุ 20 ปี เขาก็ออกจากงานเพื่อมาใช้เวลาศึกษางานศิลปะในพิพิธภัณฑ์และห้องแสดงภาพให้ทั่ว พร้อมกับได้ติดตามความเคลื่อนไหวของสังคมและฝึกฝีมือวาดเส้นในเวลากลางคืนด้วย รูปแบบ Pre-Raphaelite ที่ล้อเลียนศิลปะสมัยกลางของเขาในภาพประกอบเรื่อง "ความตายของอาร์เธอร์" เป็นอันยุติเมื่อเขาเปลี่ยนมานิยมชมชอบจิตรกรรมฝรั่งเศสแห่งศตวรรษที่ 18 และ "ห้องนกยูง" ของวิสท์เลอร์ ที่ได้ไปเห็นใน ค.ศ. 1891 เขาทิ้งความสนใจในการสร้างภาพให้เหมือนจริงจนหมดสิ้น แล้วจับเอางานออกแบบในสองมิติเป็นสำคัญ โดยได้ความรู้เรื่องการจัดรูปทรงสีดำให้ตัดกับพื้นขาวจากโถกรีก ภาพวาดเส้นของเขาเป็นที่ต้องใจนายทุนของวารสารออกใหม่ "The Studio" จนทำให้นายทุนตั้งข้อแม้เอาว่าจะช่วยเรื่องเงินทุนก็ต่อเมื่อหนังสือนี้ให้เบียดสลี่ย์เป็นผู้เขียนภาพประกอบ ใน ค.ศ. 1893 "สโมสรศิลปะอังกฤษสมัยใหม่" ก็รับเบียดสลี่ย์เป็นสมาชิก ค.ศ. 1894 เขาเข้าร่วมแสดงงานกับกลุ่ม 20 ในบรัสเซลส์ แต่งานที่แพร่ออกไปอย่างรวดเร็วเป็นที่นิยมกันทั่วทั้งยุโรปก็คือ ภาพวาดเส้นสำหรับหนังสือ "The Studio" นั่นเอง ลักษณะประจงแต่งของลวดลายที่แล่นไปบนพื้นราบของเขาได้มีบทบาทร่วมกับขบวนศิลปะอาร์ตนูโวของยุโรปขณะนั้นด้วย

วารสาร "The Studio" เล่มแรกออกวางตลาดในเดือนเมษายน ค.ศ. 1893 ในนั้นมีเรื่องเกี่ยวกับเบียดสลี่ย์ และรูปวาด **"J'ai baisé ta bouche, Iokanaan"** (ฉันได้จูบเธอแล้วอีโอกานาน) ของเขา ทั้งเรื่องและภาพนี้เรียกความสนใจจากประชาชนได้มาก จนทำให้เขาได้รับการติดต่อจาก จอห์น เลน เจ้าของสำนักพิมพ์ในลอนดอนให้วาดรูปประกอบหนังสือของออสการ์ ไวลด์ เรื่อง "ซาโลเม่" ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษด้วย งานพวกนี้บางชิ้นก็ถูกห้ามตีพิมพ์ฐานที่วาดลวดลายเริงโลกีย์มากไปหน่อย ไม่สมควรนำออกสู่สายตาสาธารณชน

นายเลนเตรียมการสำหรับทำหนังสือที่ท้าทายความสนใจในศิลปะและวรรณคดี แล้วก็ชวนเบียดสลี่ยเขียนภาพประกอบให้ หนังสือ "The Yellow Book" เล่มแรกออกในเดือนเมษายน ค.ศ. 1894 สีและชื่อของหนังสือเล่มเหลืองนี้ ตั้งใจพาดพิงไปถึงหนังสือนิยายประโลมโลกของฝรั่งเศส ซึ่งทำปกเป็นสีเหลือง ฝีมือของเบียดสลี่ย์ที่ปรากฏอยู่ทั้งเล่มตั้งแต่หน้าปกไปจนหน้าสุดท้ายนั้นถูกกล่าวโจมตีว่าเป็นภาพ "ประสาทหลอน" บ้าง "โทรม วิตถาร ทุเรศ" บ้าง เขาถูกปลดออกจาก "หนังสือเล่มเหลือง" ใน ค.ศ. 1895 เมื่อคดีของออสการ์ ไวลด์ เป็นข่าวพาดหัว ประชาชนมักจะรู้สึกว่าเขากับออสการ์ ไวลด์ เป็นของสองสิ่งที่คู่กัน

ขณะที่เบียดสลี่ย์ตกอับทั้งเจ็บป่วยและขัดสนอยู่นั้น มีคนทำหนังสือประโลมโลกแบบแปลก ๆ ในลอนดอน ชื่อ เลโอนาร์ด สมิทเธอซ์ ได้ช่วยเหลือเขา โดยให้เขาได้รับเงินเดือนจากการเขียนภาพประกอบในหนังสือ "The Savoy" รูปวาดที่เขาเขียนประกอบบทกวีของอเล็กซานเดอร์โป๊ป ชื่อ "The Rape of the Lock" นั้น ล้วนเป็นลวดลายละเอียด ๆ ทั้งสิ้น แม้หนังสือ "The Savoy" จะเลิกทำใน ค.ศ. 1896 และเบียดสลี่ย์เองป่วยหนัก เขาก็ยังคงทำงานให้กับสมิทเธอซ์ ซึ่งก็ยังคงจ่ายเงินช่วยเหลือเขาอยู่ เขาเขียนภาพประกอบนวนิยายเรื่อง "Mademoiselle de Maupin" ของ เธโอฟีล โกตีเย 6 ภาพ กับ "Volpone" ของเบ็น จอนสัน อีกชุดหนึ่ง ลวดลายที่เขาทำนั้นออกมาในแบบของลีลาท่าที่ที่มิใช่การแสดงภาพประกอบเรื่องหนึ่งเรื่องใดตรงๆ แต่สะท้อนให้เห็นลักษณะหักเหออกจากความจริงในเวลานั้นคือ ระยะ "สิ้นศตวรรษ" ลวดลายละเอียด ๆ ที่งดงามแผ่กระจายไปเต็มภาพ แทนที่จะเป็นแบบรูปทรงสีขาว – ดำ น้ำหนักตัดกันเหมือนในงานสมัยต้น ๆ

เบียดสลี่ย์ไปเที่ยวปารีสและทางใต้ของฝรั่งเศส เพื่อสูดอากาศที่สดชื่นกว่าในลอนดอน แล้วเขาก็ไปเสียชีวิตในมังตอน เมื่อวันที่ 16 มีนาคม ค.ศ. 1898

ภาพเพาเซียสและกลีเซอรา เมโทรโปลิแตน นิวยอร์ก